

thi de lade jo være med at forfalste. Naar man erkjender, at det under den nuværende Lovgivning godt kan betale sig at foretage disse Forfalskninger, hvorfor skal man saa ikke gaa til at gjøre Loven saaledes, at den kan virke afskrækkende? Man har herimod indvendt, at det vilde forrykke Harmonien i Straffeloven. Hertil vil jeg imidlertid bemærke, at denne Harmoni i Straffeloven beror jo dog virkelig kun paa et Skjøn. Hvis det i 1866, da man vedtog Straffeloven, havde foreligget klart, at disse Varesforfalskninger i den daglige Smaaandel vilde blive hyppige, og hvis man dengang havde gjort sig rede for, at den Bødefraf, hvad man satte for denne Art Forfalskning, vilde blive virksom lige overfor denne Forseelse, saa er jeg overbevist om, at Hensynet til Harmonien ikke vilde have forhindret, at Loven af 10de Februar 1866 var kommen til at lyde noget anderledes i dette Punkt, end den nu gjør. Derhos vil jeg bemærke, at de Erfaringer, som man senere har gjort, jo hvile paa Kjendsgjerninger, og Kjendsgjerninger ere jo Noget, som man ikke kan komme fra, thi de ere — som man i Almindelighed siger — haarde Krabater, som virkelig ikke lade sig bortrasonnere en Betragtning af, hvad der kan være harmonisk overfor andre Straffebestemmelser. Man har ogsaa ansøgt, at den nuværende Maade at behandle disse Sager paa ikke altid frembød tilstrækkelig Garanti for, at ikke en Ustyldig kunde blive dømt for Varesforfalskning. I Almindelighed erkjender jeg nu ikke Nødvendigheden deraf, thi i de fleste Tilfælde, hvor Vedkommende hidtil er bleven muldteret, har vel hans egen Tilstaaelse foreligget, men i den Henseende vil jo ogsaa Lovforlaget, hvis det bliver til Lov, yde en forøget Garanti, nemlig gjennem det Statslaboratorium, som skal oprettes. Enhver Tilfald vil jo nemlig i Genhold til § 4 kunne forlange, at de Varer, som man har ham mistænkt for at have forfalsket, skulle undersøges af Statslaboratoriet, hvis Udtalelse da vil blive afgjørende med Hensyn til det Spørgsmaal, om en Forfalskning foreligger eller ikke. Hvis Straffebestemmelserne ikke blive skærpede, og man desuden borttager det stedlige Tilfyn — hvad vi, som alt bemærket, ere tilbøjelige til, hvis Overenskomst iøvrigt kan opnaas — saa vil det nuværende Politii være fuldstændig magtesløst overfor Personer, som søge en Næringsvei ved at forfalste Levnetsmidler og saaledes bedrage deres Medborgere, thi jeg har allerede fremhævet, at de Muldter, som man idømmer dem, kun blive en Art Driftsomkostninger, som de i paakommende Tilfælde gjerne underkaste sig, naar de blot kunne fortsætte med deres Forretning. Naar jeg nu altsaa forlader Hovedendringsforlaget under Nr. 9, saa skal jeg kun med Hensyn til de øvrige

Ændringsforslag kortelig bemærke Følgende: Ændringsforslagene under Nr. 6 og 7 have kun til Hensigt at indskrænke den Pligt, som i dette Dieflik paahviler Politiet til at have Tilfyn med Levnetsmidler, som salbydes offentlig, og Ændringsforlaget under Nr. 7 gjør denne Indskræmpelse gjældende for Politiet, hvad enten det er i Kjøbstæder, Handelspladser eller paa Landet. Ændringsforlaget under Nr. 8 indeholder en Bestemmelse, der gaar ud paa, at de ved Laboratoriet Ansatte ogsaa skulle, hvad iøvrigt vor ærede Modstander ikke heller kan antages at have Noget imod, være myndige til at føre Tilfyn med Levnetsmidler, der salbydes offentlig. Jeg tror ikke, at det vil faae Stort at betyde. Vi kunne navnlig ikke antage, at de ved Laboratoriet Ansatte ville faae megen Tid tilovers til at beskæftige sig med den Slags Forretninger, men vi erkjende dog, at her i Kjøbenhavn, den største Handelsby, ville dog saadanne Undersøgelser maasse med endel Nytte kunne foretages af de ved Laboratoriet Ansatte. Ændringsforlaget under Nr. 10 er kun en Redaktionsændring, som gaar ud paa, at Omkostningerne ved Alt, hvad der henhører til Undersøgelsen, behandles efter de almindelige Regler angaaende Omkostninger, vedrørende offentlige Undersøgelser. Ændringsforlaget under Nr. 11 svarer til Ændringsforlaget under Nr. 8 med Hensyn til de ved Laboratoriet Ansatte. Ændringsforslagene under Nr. 12 og 13 ere kun Redaktionsændringer, som, hvis de blive vedtagne, bedre ville udtrykke den Tanke, som vi antageligger i Lovforlaget. Ændringsforlaget under Nr. 14 til § 7 maa betragtes som en Realitetsændring. Den Bestemmelse, at den, der ikke mærker og angiver Vægten paa Brød overensstemmende med § 1, skal idømmes en Muldt fra 20—500 Kr., have vi nemlig fundet altfor haard. Vi ere gaaede ud fra, at denne Straf bør han ikke ifalde, medmindre det ved nærmere Undersøgelse viser sig, at han vel ikke har tilfidsat denne Lovbestemmelse, men at Brødene ere undervægtige. Har han blot tilfidsat den Bestemmelse, som omhandles i § 1, foreslaa vi, at han anses med en mindre Bøde, nemlig fra 2—20 Kr.; thi det er kun en slet og ret Politiforseelse. Men den Forseelse, at Brødet, uagtet han selger det med Angivelse af en vis Vægt, findes at være undervægtigt, er Noget, der nærmer sig Bedrageri, og altsaa fortjener en haardere Straf. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig og udtale det Haab, at det Forsøg, vi nu have gjort paa at komme vor ærede Modstander imøde, jeg tør sigge paa mere end Halvoeien, vil blive modtaget fra den anden Side med det samme Ønske om at faae et praktisk Resultat ud af denne Lovs Behandling her i Thinget.